

Parkov: Det er en Udtalelse af det ærede Medlem for Vordingborg (Carl Hansen), som foranlediger mig til at sige et Par Ord. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa de mulige Konsekvenser af, at man tog Hensyn, saaledes som det er foreslaaet af mig, til det mandlige Personale ved Strafanstalterne og Sindssygeanstalterne, idet han mente, at Folk i mange andre Livsstillinger saa vilde sige, at deres Gerning ogsaa var opslidende. Det er meget muligt, men det er en Ting for sig. Det er ikke tilstrækkeligt, at det siges, der skal ogsaa træffes Skøn over, hvorvidt det, der siges, er rigtigt. Her er ikke Spor af Tvivl. Enhver, der tænker en lille Smule over, hvad det vil sige at gaa over Strafanstalternes og Sindssygehospitalernes Mænd og Kvinder Aaringer igennem, vil kunne sige sig selv, at den Gerning virkelig er opslidende.

Naar det ærede Medlem nævner, at Landpostbudene med Rette kunde sige, at deres Gerning var særlig opslidende, maa jeg sige, at det tror jeg ikke, den er. Jeg tror, at det i Virkeligheden er en overordentlig sund Gerning at være Landpostbud: det at færdes ude og have en sund Motion er sikkert fortræffeligt, og Statistiken vil vistnok ogsaa vise, at Landpostbudene holde længere end andre. Her er, som jeg gjorde opmærksom paa før, tilmed Tale om Folk, der først i en sen Alder komme i Stilling. Jeg tror ikke, at man lige overfor mit Ændringsforslag skal nære nogen Frygt for Konsekvenserne.

Carl Hansen (Præstø Amts 5te Valgkreds): Det ærede Medlems sidste Udtalelser bevise Rigtigheden af, hvad jeg har sagt. Jeg sagde nemlig ikke, at Landpostbudenes Bestilling i og for sig var mere opslidende end andres. Jeg sagde, at de vilde paastaa, at den var det, og jeg er aldeles vis paa, at dersom vi spurgte et Landpostbud, vilde han sige: Jeg maa gaa i Slud og Kulde paa daarlige Veje, jeg vil faa ødelagte Ben, og jeg faar Gigt, det er mere opslidende end at være Opsynsmand ved Strafanstalter eller Sindssygeanstalter. Og saadanne Udtalelser ville vi faa alle Vegne fra. Det skulde undre mig, om vi ikke ogsaa ville faa den fra Militærets Side, ogsaa den Gerning kan siges at være opslidende, naar man ser ensidigt paa den. Maa jeg sige til det ærede Medlem, at det neppe kan være rigtigt at dømme ud fra vort Syn paa dette Opsynspersonale. Naar vi besøge en Sindssygeanstalt, gør det stærkt Indtryk paa os, men den, der gaar

der daglig, vænner sig dertil, ligesom en Mand vænner sig til Søen, og som man i det hele taget vænner sig til saa overmaade meget her i Verden. Men netop Vanskeligheden ved at skelne mellem de mere og de mindre opslidende Virksomheder er det, der har bevæget mig og Flertallet til at stille det Forslag, vi have fremsat.

Lange: Jeg tror, det er korrekt, at det ærede Medlem for Frederiksværk (Parkov) faar Støtte her i Tinget for sit Forslag. Tænker man nøje over denne Sag, kan man ikke nægte, at det at være Opsyn ved Strafanstalterne eller Sindssygeanstalterne er et opslidende og enerverende Arbejde. Det kan der ikke disputeres om. Jeg mener, at denne Gerning endog er forbunden med temmelig betydelig Livsfare, og at det alene er nok til, at dette Arbejde maa kaldes enerverende. Det er for mig mærkværdigt, at der ikke indenfor Udvalget har kunnet samle sig nogle, som vare enige med det ærede Medlem for Frederiksværk om, at der neppe kan nævnes nogen Gerning, som er mere farefuld og enerverende end den, dette Lovforslag angaar. Det ærede Medlem for Vordingborg (Carl Hansen) mente, at for os, der stode udenfor, saa det saaledes ud, men for Opsynsmændene selv stillede det sig ikke saaledes. Rigtigheden af denne Opfattelse betvivler jeg. Jeg har talt med adskillige, der have fungeret som Opsynsmænd baade ved Strafanstalter og ved Sindssygeanstalter, og alle som een have de fortalt mange Tilfælde — der ere korrekte, fordi de bekræftes af Udtalelser fra overordnede Embedsmænd —, som vise, at dette Arbejde virkelig er enerverende. Sammenligne Landpostbudenes Arbejde med disse Mænds Gerning kan man paa ingen mulig Maade. Jeg vil derfor tillade mig at udtale Ønsket om, at denne Sag inden 3die Behandling maa blive tagen til grundig Overvejelse, og jeg haaber, at den høitærede Justitsminister vil komme til at se paa Sagen med de samme Øjne som jeg.

Justitsministeren (Alberti): Det er rigtigt, at dette Lovforslag med Hensyn til Pensionsretten gaar lidt videre end de almindelige Pensionslove, for saa vidt som det bestemmer, at det ved Statens Sindssygeanstalter ansatte kvindelige Opsynspersonale skal have de 10 første Tjenestear medregnede som pensionsgivende. Jeg skal i den Henseende henvise til de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget. Jeg tror, det er fuldkommen berettiget, fordi